

Бриселски споразум о нормализацији односа Београда и Приштине, без обзира када ће и колико бити спроведен у живот, такав је какав је. О њему је излишно „пост фестум“ трошити речи хвале или куђења. Многи независни интелектуалци (а ту убрајам и своју маленкост) већ од самог почетка бриселских преговора, поготово оних пежоративно називаних „Боркових“, али и ових „Ивичиних“, добронамерно су указивали на све мањкавости и опасности које прете да се „породи“ докуменат који ће пре свега задовољити интересе САД, ЕУ и Приштине а Србију довести у ситуацију „де факто“ признања независности „државе Косово“.

Остављајући овог пута по страни домаће услове у којима су вођени преговори (политичко нејединство, непримерене изјаве да је КиМ давно изгубљен, омаловажавање Устава, трка за „датумом“, занемаривање Резолуције 1244, слаба међународна позиција, тешка економска ситуација и сл.), недовољно познавање светске политике и интереса главних актера у стварању „државе Косово“ и сређивању односа на западном Балкану, учинили су да је Споразум управо онакав какав је био потребан свима више него Србији.

Претходна власт је „меким“ државним ударом проблем КиМ из УН пренела на ЕУ, што је највише погодновало управо Вашингтону а затим Немачкој у остваривању њихових интереса. Нова власт, противно предизборној реторици, аминовала је грешке претходне и наставила даље, несвесна да „што се грбо роди време не исправи“.

Бриселски споразум и Америка – РС следећа на реду

Пише: Радоман Јовић
четвртак, 23 мај 2013 15:43

